

Wielertoeristen

Wonen in de polders van Hengstdijk is een keuzelifestyle. Je kiest bewust voor stilte, frisse Zeeuws-Vlaamse lucht, eindeloze dijken en een uitzicht waar de horizon pas ergens bij Terneuzen of Doel ophoudt. Het is het soort rust waar de gemiddelde stadsbewoner duizend euro per weekend voor betaalt in een krakerig natuurhuisje. Tot het voorjaar wordt.

Want zodra de thermometer de dubbele cijfers aantikt en de zon zich voorzichtig laat zien, verandert de idyllische polder in de officieuze B-finale van de Ronde van Vlaanderen. Vanuit het niets verschijnen ze aan de horizon: de zwermen.

Ze dragen spaghettidunne fluorescerende pakjes waarin elk vetje – en vooral elk gebrek eraan – meedogenloos wordt uitgelicht. Ze rijden op fietsen die duurder zijn dan jouw tweedehands auto, en ze hebben een missie. Welke missie dat precies is, weet niemand, maar het heeft iets te maken met 'gemiddelden halen' en 'strava-segmenten pakken'.

Als Hengstdijker leer je snel de spelregels van dit nieuwe ecosysteem:

De Schreeuw van de Peloton-leider: Waar een normale burger "Pardon, mag ik er even langs?" zegt, gebruikt de wielrenner een oerkreet. "**Tegen**" brult de voorste man naar de twaalf zwetende ruggen in zijn kielzog als jij rustig met de hondjes wandelt. Dat jij en je Bordercollies daardoor bijna de watergang induiken van schrik, hoort bij de polderbeleving.

Het Asfalt-Monopolie: Polderweggetjes zijn smal. Ongeveer 1,80 meter breed. Een peloton wielrenners claimt echter steevast 2,50 meter. Probeer je ze met de auto te passeren, dan oogst je een blik die het midden houdt tussen diepe minachting en pure woede. Hoe waag jij het om je voort te bewegen op vier wielen op hún trainingsparcours?

De Plaspauze: Helaas stopt het strakke elastiek van een wielrenbroek niet de menselijke behoefte. Met een fascinerende nonchalance transformeert de gemiddelde meidoornhaag langs de Hengstdijkse polders op zaterdag om elf uur 's ochtends in een openbaar urinoir.

Toch heeft het ook wat. Als je op een zonnige zondagmiddag met een kop koffie in de tuin zit, hoef je geen tv aan te zetten. Je krijgt gratis dramatische sportamusement voorgeschoteld: volwassen mannen die elkaar heuvelafwaarts (of nou ja, dijkafwaarts) proberen af te matten, om vervolgens bij het plaatselijke café puffend neer te zijgen voor een paar pinten om de verloren calorieën weer aan te vullen. Het is even aanpassen, maar zodra de wind draait en de regen in het najaar weer horizontaal over de polder giert, heb je het rijk weer helemaal voor jezelf. Tot het voorjaar. Dan vetten ze de kettingen weer in.